

Để anh công em

Trái tim em là nơi: dù đi đến tận cùng thế giới, anh vẫn muốn quay về...

Vi yêu Huy...

Yêu cái cách Huy lặng lẽ công Vi trên lưng bước dọc đoạn phố dài chiều ngược gió. Đứng 100 bước.

“Buồn nó tan hết chưa, Vi?”

Chỉ cần tấm lưng dài rộng miên man là bình yên. Và câu hỏi băng quơ tan loãng vào gió chiều.

Yêu cái cách Huy để từng mẫu giấy nhẵn ở mọi nơi Vi thường đến. Là vài dòng chữ xiêu vẹo cổ ra vẻ nghệ thuật... nhưng không thành, là những con gà trông giống con heo, là người nhện trông giống người sói. Huy chỉ gãi đầu, nheo mắt bào chữa:

“Em vẫn cười đấy thôi”

Cái nheo mắt của Huy theo Vi suốt những năm tháng ngây ngô, theo Vi vào cả trong những giấc mơ thừa 18. Những mơ mộng không đầu không cuối. Đẹp.

Và điệu vội quá đổi.

Kể cả khi sau này, khờ dại của năm tháng bỗng bột bị lãng quên, bị vùi lấp bởi những chênh vênh của ngưỡng tuổi chín chắn, cái nheo mắt của Huy vẫn ám ảnh Vi. Theo cái cách mà Vi chẳng thể gọi tên hay sở hữu.

Đã bao lần, nhìn vào mắt Huy, tiếng vọng sâu thẳm nào đó vang lên trong Vi. Có phải, vì chẳng là gì của nhau, nên Vi mới yêu Huy nhiều đến thế?

Huy nặng lòng với quá khứ. Với Đà Lạt. Với những năm tháng chẳng thể nhạt nhòa.

Huy mang nước mắt và nụ cười của Vi đi, mang cả những kỉ niệm hoang

hoài, trải dài như những con phố đủ 100 bước chân. Mà mỗi lần bước đi bước lại một mình, vẫn thấy thiếu hai bước, Vi lại đứng sững. Nhớ Huy, nước mắt rơi nhiều đến nỗi gió chẳng kịp hong khô.

Tháng nào cũng vậy, Huy xách balo lên vai. Tiếng tàu âm ỉ chạy trên đường ray, lại làm Vi thảng thốt. Huy chẳng biết, đã bao lần trong giấc mơ, Vi cứ mãi chạy theo đoàn tàu ấy, gào thét gọi tên Huy. Vi không biết mình có khóc hay không, nhưng khi tỉnh dậy, hai mắt đỏ hoe, ướt đầm gối.

Huy không cho Vi tiễn, Huy chỉ nhìn Vi thật lâu, rồi thăm thì:

“Em chỉ được cười vì anh thôi. Biết không, Vi?”

Cứ thế, hai, ba ngày, có khi một tuần. Huy bỏ những cuộc họp, những dự án, những bản vẽ. Huy bỏ những chiều lẳng đặng, bình yên ngồi bên Vi ở thư viện. Huy bỏ những cái níu tay thật khế khi cùng Vi qua những con đường đông đúc.

Hơn một lần, Vi tự hỏi, phải chăng, những lúc Huy miên man tìm về với Đà Lạt, về người con gái ngập tràn trong sắc hoa năm đó... là lúc Vi cần yêu Huy ít đi một chút?

Nghĩ vậy. Nhủ vậy. Nhưng không làm được.

Một ngày trời nhiều gió, những cơn gió rối rít vào nhau. Mùi cà phê nồng nàn nơi cửa sổ nhìn ra vườn hoa nhỏ xíu ở thư viện. Nắng trôi dạt, len lỏi vào mắt Huy,

Tiếng radio nghen ngào một bài hát của Trịnh. Và nói về ông.

“Chúng tôi gặp nhau một lần. Một lần nhưng đủ cho một đời.”

Vi ngồi cạnh, trầm ngâm, tách cà phê run run trên tay.

“Em sao thế, Vi?”

“Em đau lòng”

Và rồi Huy lại ôm Vi, thật chặt. Vi gục đầu vào bờ vai thân thuộc. Áo Huy

còn vương mùi thơm của hoa lưu ly. Nghẹn ngào.

Cô gái hoa lưu ly năm nào Vi chẳng rõ. Chỉ biết cô ấy có nụ cười đẹp. Đẹp đến mong manh, cảm tưởng như chạm vào là sẽ vỡ tan.

Và rồi, cô ấy vỡ tan thật.

Trong căn phòng kín ngập đầy hoa lưu ly. Khi Huy cùng mọi người phá cửa xông vào, hương hoa nồng say làm mọi người chệnh choáng.

“Anh chẳng nhìn thấy gì hết, chẳng ngửi thấy gì hết. Anh chỉ nhìn thấy cô ấy, nằm lặng đi, môi nhợt nhạt, nhưng nụ cười vẫn vương vất. Lúc đó, anh cứ nghĩ, rồi hận mãi, cuộc sống, sao mà khắc nghiệt thế?”

Huy gặp cô ấy cách đây 5 năm. Miên hơn Huy 2 tuổi. Căn bệnh ung thư muôn đời tàn ác. Giấu nỗi tuyệt vọng, Miên rời xa thị thành, lên một vùng núi theo cô chú. Hàng ngày chăm sóc và làm bạn với những bông hoa.

Trong chuyến phượt lên Đà Lạt. Huy lạc vào vườn hoa lưu ly, lạc vào tiếng cười của Miên, lạc vào ánh mắt đen chứa cả bầu trời tuyệt vọng sâu kín.

Từ đó, Huy lên thăm Miên đều đặn, cùng Miên chuyện trò, cùng Miên ngắm nhìn những giọt sương buổi sớm cho đến lúc chiều úa.

Đến rồi, cô gái ấy ra đi, cũng nhẹ nhàng như cái cách bước vào cuộc đời Huy.

Huy mang nỗi ám ảnh suốt những năm tháng sau này. Những chuyến xe lên Đà Lạt, chỉ để ngồi thật lâu trên ngọn đồi. Chỉ để trò chuyện cùng với những bông hoa lưu ly. Và chỉ để nghĩ.

Bức ảnh cô ấy bên vườn hoa lưu ly, Vi vô tình tìm thấy trong quyển sách yêu thích của Huy. Huy chỉ đọc nó đúng một lần, Huy bảo nó buồn, nên không cho Vi đọc, mà cất ở một góc khuất, bám đầy bụi.

Lúc ấy, Vi chẳng nghĩ nhiều. Có phải, chính vì ngày trước Vi không bận tâm những cái nhỏ nhặt bên Huy nên khoảng trống thăm sâu ấy, Vi chẳng thể bước vào?

Phải không Huy, tình yêu của em chưa bao giờ khóa lấp nỗi trái tim anh?

Nên anh cứ đi, em thì cứ mỗi mòn....?

“Em đọc rồi, quyển sách anh cất ý...”

“Thấy chưa, anh đã bảo buồn lắm rồi mà? “

Thoáng chốc Vi buông thông bàn tay, Huy giật mình, vội vàng siết chặt tay Vi hơn.

Ánh mắt Huy đau đáu, nhìn Vi, mà cứ như nhìn nơi nào đó xa xăm lắm...

Rồi bao mùa lá xanh, bao mùa lá rơi, bao mùa trôi đi. Chiếc balo trên vai Huy cũ dần. Cũng im lìm dần.

Tiếng còi tàu vẫn ám ảnh Vi mỗi đêm, nhưng những giấc mơ không còn là tiếng gọi tên vô vọng. Nhiều lần, Vi choàng tỉnh, lại thấy thoang thoang mùi hoa lưu ly ngào ngạt.

Sáng hanh hao, tin nhắn của Huy đến. Cụt ngủn. Vi nghe tim mình xước đi...

“Anh sẽ đi chuyển tàu cuối ngày. Lần cuối cùng. Đi cùng anh chứ, Vi? “

Vi nhìn đoàn tàu đang dần bị bóng đêm nuốt chửng. Tiếng còi trôi vào khoảng hun hút.

Đến cuối cùng, Vi lại cam tâm làm điều gì đó cho Huy, dù Vi biết chẳng là gì so với miền kí ức khắc khoải mà Huy muốn giấu.

Vì tất cả những điều chẳng thể, Vi đành để Huy đi.

Vì níu giữ một cơn gió hoang, là điều bất khả.

Vì biết đâu, ở nơi đó, Huy sẽ mỉm cười thật an yên, khi nghĩ về Vi, về những điều dở dang chẳng gọi thành tên.

Mọi thứ chỉ đẹp khi chưa trọn vẹn. Và những điều dang dở là những điều mãi mãi không bị lãng quên.

Vi đã ngụp lặn qua biết bao đại dương của kí ức. Đã cười thật hồn nhiên, đã

khóc thật chân thành, đã ôm thật lâu, đã nắm thật chặt,... đến nỗi mọi thứ bạc thối đi từ lúc nào, Vi chẳng rõ.

Để đến cuối cùng, dù tha thiết muốn, Vi vẫn quyết định vá víu trái tim mình bằng cách chỗi từ bước chân lên tàu cùng Huy.

Vì Huy, vì người con gái đẹp và thanh khiết như hoa lưu ly... và vì cả tình yêu của Vi nữa.

Nắng vàng. Lá cây bàng bạc. Vi đếm bước chân mình trải dài trên những con phố. Lặng im.

Chiều thênh thang. Khung cửa sổ chứa cả khoảng trời của Vi. Im lặng.

“Không thể vẽ được những buổi chiều không hình dạng. Bởi chiều ấy không thể vẽ bằng màu, bằng khói, bằng mây. Chiều ấy vẽ bằng ánh mắt, cõi lòng và nỗi cô đơn không hình dạng...”

...

Một ngày tháng Năm, gió lại rồi vào nhau.

Mẫu giấy vàng dính ở khung cửa sổ.

Quyển truyện rơi búp xuống đất, như trái tim Vi đập nhanh hơn một nhịp.

Nét chữ. Mẫu giấy vàng. Huy.

“Em chỉ được cười vì anh thôi, biết không, Vi?”

...

Nắng tắt trên phố. Huy đứng đó. Mắt vẫn sâu. Vẫn màu áo cũ. Huy gầy đi nhiều, đen đi nhiều, và...

“Lên đây, anh công, Vi? “

Bóng Huy liêu xiêu dưới nắng. Vi gục đầu, khóc chẳng thành tiếng. Nghe tiếng gió khẽ khàng vụt qua trong từng bước chân.

Giọng Huy xào xạc:

“Anh đã cố chấp, và bỏ quên nhiều thứ. Bỏ quên em. Bỏ quên tháng ngày của chúng ta. Đà Lạt không giống dãy phố nhỏ, không là 100 bước làm tan loãng nỗi buồn của em. Anh đã đi, và đếm. Nhận ra đôi vai mình trống rỗng đến buốt lạnh.

Những ngày đón nắng bên cửa sổ không có em, những ly cà phê ấm nồng nhưng đắng ngắt.

Những đêm giạt mình tỉnh dậy, anh chỉ muốn chạy thật nhanh. Về với em.

Rồi anh gặp Miên, trong giấc mơ ngạt ngào hoa lưu ly. Miên cười. Bảo anh, rằng cô ấy đang rất hạnh phúc. Ở nơi đó không có giá lạnh, không có nước mắt. Ở nơi đó không có hoa lưu ly xanh tím mà cô ấy thích. Nhưng nơi đó, có gia đình cô ấy, có bình yên ngập tràn.

Miên còn cười với anh, nụ cười đẹp, đẹp hơn những nụ cười trên ngọn đồi năm ấy. Hơn rất nhiều...

Để rồi một buổi sáng, tỉnh dậy. Anh thấy lòng mình khô khốc. Nỗi ám ảnh về Miên bỗng nhẹ tênh tự lúc nào. Anh thấy mình chơi vơi, anh thấy nụ cười của em, anh thấy thành phố của chúng ta...

Và, Vi ạ, anh nhớ em da diết.

Chỉ cần em ngồi bên cạnh anh, cùng anh nhấp một ngụm café ấm giữa triền sương mây gió này. Để thấy lòng bớt chênch chao trong những chuyến đi một mình suốt chuỗi ngày rong ruổi...

“Trái tim em là nơi: dù đi đến tận cùng thế giới, anh vẫn muốn quay về... Hãy để anh yêu em, cho đủ những ngày tháng mình không nhau, và cả sau này nữa”

Vi, anh công em nhé?

Trang Kudo